

RELATIONER

• TEORI

METODE

PRAKSIS

DEN NØDVENDIGE RELATION

Kort sagt

Anerkendelse er et grundlæggende princip for en positiv relation og dermed for en fremadrettet indsats i forhold til frafaldstruede elever.

At være bevidst om relationens kraft, og at det netop er relationen, der kan være med til at gøre den afgørende forskel vil på sigt medføre, at en skole i højere grad kan inkludere elever.

Respekt og anerkendelse

Når den ydre ramme er klar, er det helt og aldeles nødvendigt, at underviseren er i stand til at kunne møde eleven i en relation, som er båret af respekt for eleven.

Underviseren skal kunne se, at eleven forsøger at gøre sit bedste, og at eleven handler ud fra, hvad der i den enkelte situation giver mening for den enkelte.

Dermed skal underviseren kunne møde eleven med anerkendelse og en accept af, at eleven handler ud fra bedste evne i den enkelte situation.

Læreren forstår mig ikke

Cirka 6 uger før projektafslutningen begynder S. at ændre sig, kommer for sent, møder ikke, laver ikke opgaverne, udtaler flere gange at hans lærer ikke forstår ham, og at der ikke er respekt fra de andre elever. Underviseren ringer dagligt til S. Hvis han ikke svarer, kontaktes forældre pr. telefon eller brev til hjemmeadressen. Projektet tilkobler en streerunner, som også er i kontakt med S.

Få uger før projektafslutningen får underviseren endnu engang fundet motivationen frem ved S., som møder igen til undervisningen, fast besluttet på at gennemføre projektet!

Ligeværd og hensigtsmæssige handlinger

At kunne møde eleven i en relationel ramme tager sit udgangspunkt i anerkendelse, og at vi som mennesker er ligeværdige, men ikke jævnbyrdige.

Som underviser er det vigtigt at være opmærksom på, at vi ikke må være med til at fastholde den enkelte elev i de uhensigtsmæssige handlinger, som en elev ellers ofte vælger, fordi det skaber tryghed for ham/hende.

I praksis

Du kan aktivt praktisere princippet om et anerkendende og værdsættende syn, ved ...

... at kunne erkende forskel på *hensigt* og *handling*.

... at kunne møde eleven med en forståelsesramme af, at du ser eleverne som netop "dem".

... at anerkende, at elevernes handlinger giver mening for dem, og at eleverne forsøger at gøre det bedste i den givne situation.

... at kunne acceptere elevernes valg af handlinger – også når disse handlinger er svære at forstå (hvilket ikke er ensbetydende med, at alle handlinger er ok; at acceptere er ikke ensbetydende med at godkende!).

... at kunne være nysgerrig – at turde fralægge sig at retten til at vide bedst.

... at turde være **refleksiv**.

... at turde se på valg af egne handlinger.

... at kunne tage ansvar i kaos – at være der når der er brug for det.

... at kunne anerkende eleverne – respektere dem for det de er: Ligeværd i praksis.

... at kunne tåle konflikten.

... at kunne se de små forandringer i hverdagen.

... at være forpligtiget på at handle.

... at kunne være der igen i morgen.

Om 'hensigter' og 'handling'

Det er væsentligt at kunne adskille begreberne hensigt og handling. Vi har tendens til at hæfte os ved handlingen, da det er handlinger, vi reagerer følelsesmæssigt på.

Men ofte ligger der en anden hensigt bag en elevs handling – også bag ballade og uro! Hensigten var måske elevens forsøg at få fortalt noget eller få sagt fra over for noget, men omsat til handling endte det desværre med ballade.

Fagudtryk

Refleksiv: Overvejelse, eftertanke, selviagttagelse.

Praksis

Se også kort nr. AT3 om systemisk tænkning.

RELATIONER

• TEORI

METODE

PRAKSIS